

bejdskraft og de bestaaende Arbejdsforhold ganske gaadefuldt — det er naturligvis stadig kun København, jeg taler om —, for man beskæftiger sig jo ikke, og mindst af alle gør Regeringen det, med Spørgsmaalet om, hvorledes den forhaanden-værende Arbejdskraft bedst kan udnyttes til Overvindelse af Vanskelighederne; tværtimod, det, som man fra Regeringsside i denne Forbindelse beskæftiger sig med, det er i højere Grad Lovgivning om Fridage, om Lovfæstelse af 8 Timers Arbejdsdag ogsaa for de allerfleste Sæsonfag.

Det, Regeringen beskæftiger sig med, er med andre Ord Plejen af Doktrinerne, medens man skyder Tilværelsens barske Virkelighed til Side. Gennem Organisationstvang hindrer man enhver særlig Arbejdsvillie hos den enkelte i at udfolde sig, ligegyldigt hvad man derigennem vilde kunne vinde med Hensyn til Nødstilstandens Afhjælpning, og hvad den enkelte Arbejder kunde vinde for sin private Økonomi; ingen vover at trodse det organisationsmæssige Forbud og de trufne Aftaler. Jeg skal ikke fremføre Eksempler, det er overflødigt, det høje Tings Medlemmer er særdeles vel bekendte med Masser af Eksempler. Vi har liggende paa Tingets Bord et Lovforslag, som siger, at kun i Sæsonfag, hvis Sæson ikke strækker sig ud over 4 Maaneder, er det tilladt at arbejde over 8 Timer daglig gennem en vis Periode. 8 Timer af den lange klare Sommerdag er der Liv paa Byggepladserne, men i den øvrige Del af Aaret er der Hviletid, saa gaar man arbejdsløs. Det synes nemlig ikke, at man kan vente sig noget synderligt Vinterbyggeri, og jeg forstaar inderlig godt, at Murer-svendenes Formand Hr. Rasso for et Par Dage siden kraftig lyste efter det Initiativ paa dette Omraade, som man har forudsagt meget snart skulde komme til Udfoldelse.

Jeg tror, at hvis man forlod noget af alt dette, hvis man lagde Doktrinerne til Side og satte de praktiske Krav i Højsædet og gjorde, hvad man formaaede, for, at der gennem den Periode, der er gunstig for Byggeriet, blev arbejdet med al den Kraft, som staar til Disposition, saa vilde man derigennem give et Bidrag til Problemets Løsning, som ikke nok saa mange Lovforslag og nok saa megen Tale om Sagen herinde eller ude i Landet kan give.

Grundejerforeningen her i København er nu fremkommet med en Kritik af hele den Opgørelse, der findes som Bilag til Lovforslaget, og om denne Kritik sagde den ærede socialdemokratiske Ordfører, at den

kunde man slet ikke beskæftige sig med, for der var ingen Mening i den. Nu vil jeg ikke paa nogen Maade give min Tilslutning til denne Kritik som Helhed. Naar Grundejerforeningen bestrider Rigtigheden af Magistratens Opgørelse, hvorefter der skulde være 2 145 husvilde Familier her i København, omfattende 8 365 Personer, og paa Grundlag heraf paastaar, at der kun findes 236 husvilde Familier i København, saa skal jeg paa ingen Maade underskrive denne Opgørelse; jeg tror, den er lige saa langt fra Rigtigheden, som Magistratens Opgørelse sandsynligvis er. Men jeg mener dog ikke, at man uden videre paa alle Punkter kan afvise Grundejerforeningens Kritik.

Magistratens 3die Afdeling udtaler i en Skrivelse, der findes som Bilag til Lovforslaget, at dette Tal: 2 145 paa husvilde Familier er et tilfældigt Tal; den vedkommende Borgmester siger, at dette Tal kunde have været 2 à 3 Gange saa stort, hvis man blot havde haft Indkvarteringssteder til Raadighed for samtlige Familier, som har henvendt sig om Husly. Men tror man nu ikke, at hvis Kommunen kunde stille en Lejlighed til Raadighed for hver Familie, som foretrak de Boligvilkaar og Betalingsvilkaar, som Kommunen har fastsat, fremfor ved egen Kraft at søge at overvinde Vanskelighederne — tror man saa ikke, at Tallet paa Familier, som søger ind under den kommunale Huslejevorsorg, vilde vokse i en uhyggelig Grad? Det viser sig da ogsaa, at et betydeligt Tal af de Familier, som Borgmesteren for Magistratens 3die Afdeling siger har henvendt sig til Kommunalbestyrelsen, for at den skulde skaffe dem Husly, har været i Stand til selv at skaffe sig Bolig, efter at Henvendelsen til Kommunalbestyrelsen har vist sig frugtesløs. Et stort Tal af disse Familier har kunnet skaffe sig Bolig, selv om det maaske ikke er tilfredsstillende, endsiges helt gode Boliger. Men et Ræsonnement som det, man fra Magistratens Side har fremsat, hører efter min Opfattelse intetsteds hjemme.

Magistraten har i sin Kritik af Grundejerforeningens Opgørelse hævdet, at man i denne Forbindelse ikke kunde se bort fra de 850 Familier, for hvem Forsørgelsesvæsenet har maattet betale Boligaftift, og som bor i Husvildeafdelingen, og til denne Magistratens Betragtning har det indenrigsministerielle Udvalg i sin Behandling af dette Spørgsmaal sluttet sig. Nu erkender jeg, at noget taler for, at man i denne Forbindelse ogsaa maa beskæftige sig med disse 850 Familier, at man ikke fuldstændig, saaledes som Grundejerforeningen